

“E.G.White – Uriah Smith en de koning van het noorden”

E.G. WHITE – URIAH SMITH EN DE KONING VAN HET NOORDEN

Auteur: Louis F. Were
Vertaling: ZIJN Boodschap

“E.G.White – Uriah Smith en de koning van het noorden”

E.G. WHITE - URIAH SMITH EN DE KONING VAN HET NOORDEN

Een antwoord op misleidende toespraken.

Het doel van deze brochure is geen kritiek op bepaalde personen, maar een rechtvaardiging van de waarheid.

Hoofdstuk 1

E.G. White en de koning van het Noorden.

Heeft ze pastor James White vermaant omdat hij leerde dat het pausdom de koning van het Noorden is?

Antwoord: Absoluut niet! Ze zou zeker niet haar man, of iemand anders, vermanen voor het onderwijzen van iets waarvan zij had aangegeven dit ook te geloven. Samen met James White gaf ze de brochure uit: “Een Woord aan de Kleine Kuddes”, waarin ze de mening naar voren bracht, dat de koning van het Noorden (Daniël 11: 45) de vervolger van de ware gemeente is, het beest uit Openbaring 13. Datgene wat E.G.White schreef in “De Grote Strijd” zal ons eveneens in staat stellen te zien hoe ze de profetie van Daniël 11 toepaste. In deze profetie zien wij de eigenschappen en het werk van de koning van het noorden. In vers 36 lezen wij:

“En die koning zal doen naar zijn welgevallen, en hij zal zichzelf verheffen, en groot maken boven allen god, ... ”

De toepassing van Paulus betreffende deze profetie op het pausdom (2 Thessalonicenzen 2: 3-4) is welbekend. De studiegroep van de Generale Conferentie, aangewezen door de commissie voor Bijbelstudie en onderzoek, legt in haar verslag over het 11e hoofdstuk van Daniël, de nadruk op de verzen 36-39, in “The Ministry” van maart 1954. Duidelijk stelt dit verslag:

“Uit het voorgaande concluderen wij daarom dat de verzen 36-39 van Daniël 11, nauwkeurig in profetische taal het werk en de geschiedenis van het pauselijke Rome aangeven.”

In “De Grote Strijd” blz. 46 (oude uitgave) doelt de boodschapper des Heeren zonder twijfel op Daniël 11: 36 als ze zegt:

“Het compromis tussen het heidendom en het christendom leidde tot het ontstaan van “de mens der wetteloosheid”, die zich volgens de profetie zou verzetten tegen en zich ook zou verheffen boven God. Dit reusachtige stelsel van dwaalleringen is een meesterwerk van satans macht, een monument van zijn pogingen om zichzelf op de troon te plaatsen en over de wereld te heersen naar eigen goeddunken.”

Daniël verklaarde dat “die koning zal doen naar zijn welgevallen” d.w.z. de koning van het noorden, want “de koning” is volgens de context “de koning van het noorden”. De studiegroep verwees naar bovenstaande uitspraak in haar verslag aangaande de volgende verzen in Daniël 11 en zegt: “Ongetwijfeld moet ook het pausdom, als dit de macht is uit Daniël 11: 36-39, een rol spelen in de historische

“E.G.White – Uriah Smith en de koning van het noorden”

vervulling van deze verzen, want het voornaamwoord “hem” in vers 40 moet betrekking hebben op de macht die in de verzen 36-39 genoemd worden.”

Dus is “die koning” uit vers 36 ongetwijfeld de “koning van het noorden” genoemd in de verzen 40-45. Door vers 36 toe te passen op het pausdom versilde E.G.White van mening met de toepassing van Uriah Smith van vers 36 op de Franse revolutie.

“E.G.White – Uriah Smith en de koning van het noorden”

Hoofdstuk 2

E.G.White en Uriah Smith.

Wij moeten hier vaststellen dat Uriah Smith in sommige geloofspunten verschildte met de leer van E.G.White. Dit is duidelijk als men hun geschriften vergelijkt.

Wij verwijzen naar de leer van Uriah Smith betreffende de Persoon en het werk van onze Heere Jezus. Wij citeren W.E. Howell, voorzitter van de “Daniël en de Openbaring Herziening comité, vermeld in “The Ministry” van mei 1945: “Het is een vaststaand feit dat Uriah Smith in de mening heeft verkeerd dat Christus een geschapen Wezen was” (zie Thoughts of the Revelation 1865, p. 91). Later herzag hij zijn mening in die zin, dat Christus voor de schepping der wereld in het verre verleden was verwekt. Na die tijd kwamen boeken van de “Geest der Profetie” uit; o.a. “Jezus, de Wens der Eeuwen”, in de negentiger jaren van de 19e eeuw en later, waarin duidelijk werd gesteld, met steun uit de Bijbel, dat Christus van eeuwigheid bestaat met de Vader.”

In zijn boek “Looking unto Jesus” vermeldde Uriah Smith in het voorwoord, p.10-17, geschreven in 1898, opnieuw dingen die lieten zien dat de volheid van de waarheid, onderwezen door de “Geest der Profetie” aangaande de eeuwigheid van Christus, niet door hem begrepen waren. Hij schreef: “Alleen God is zonder begin. Op het vroegst mogelijke begin, als wij over een begin kunnen spreken, een periode te ver weg voor onze beperkte verstand ...de eeuwigheid, – verscheen het Woord ... Zijn begin ... De Zoon van God verscheen ... Met de Zoon eindigde de ontwikkeling van de Godheid als Godheid ... Wat het bestaan betreft, bestond Hij dus voor allen. En toen vond de schepping plaats, waarvan Hij de “Beginner” was.”

Wij zien dat Uriah Smith niet de leer van de “Geest der Profetie” begreep betreffende de eeuwigheid van Christus. (voor een meer vollediger uiteenzetting van het onderwerp over de onvoorwaardelijke Godheid en afkomst van onze Heere, Zijn onvervreemdbaar eeuwig leven en Oneindige macht, wijsheid en recht als de Tweede Persoon van de Godheid, wordt de lezer verwezen naar “De Vrouw en het Opgestane Beest”. De Verborgene van Openbaring 17 opgelost”)

In het kort samengevat is de leer van de “Geest der Profetie”, over dit uiterst belangrijke punt als volgt:

“In Christus is het oorspronkelijke, echte, aan niets anders ontleende leven. “Die den Zoon heeft, die heeft het leven” (1 Johannes 5: 12). De Godheid van Christus is de garantie van eeuwig leven voor de gelovige.” – Jezus, de Wens der Eeuwen blz. 459.

“Christus is De van eeuwig Bestaande, in Zichzelf bestaande Zoon van God.” – Signs of the Times, 29 augustus 1900.

“Jezus zeide tot hen “Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u: Eer Abraham was, ben Ik.” (Johannes 8: 58) Over de schare viel een stilzwijgen. Gods Naam, aan Mozes

“E.G.White – Uriah Smith en de koning van het noorden”

genoemd, werd om de gedachte van eeuwige tegenwoordigheid onder woorden te brengen, door Deze Rabbi uit Galilea als de Zijne opgeëist. Hij had van Zichzelf gezegd dat Hij in Zichzelf bestond, dat Hij het was Die aan Israël was beloofd: “Wiens uitgangen zijn vanouds, van de dagen der eeuwigheid.” (Micha 5:1). – Jezus, de Wens der Eeuwen blz. 391

Toen Jezus zei: “Eer Abraham was, ben Ik.”, maakte Hij aanspraak op meer dan voorbestaan – Hij maakte aanspraak op een bestaan in Zichzelf. Hij beweerde dat Zijn bestaan niet ontleend was of verkregen. Hij had er recht op. Dat is de betekenis van de titel “IK BEN” – de in Zichzelf Bestaande”. Zo maakte Jezus zonder aarzelen aanspraak op het feit dat Hij de Eeuwige, levende God was, Wiens bestaan aan niemand werd ontleend.

“Van de dagen der eeuwigheid was de Heere Jezus Christus één met de Vader.” – (Jezus, de Wens der Eeuwen blz. 11)

“Hij was aan God gelijk” – (2Testimonies p. 200).

“De Heere Jezus Christus, de Goddelijke Zoon van God, bestond van eeuwigheid af, een onderscheiden Persoon, toch één met de Vader”. – Review and Herald, 5 april 1906.

“Toen Hij sprak over Zijn voorbestaan, leidde Christus de gedachten terug naar de eindeloze eeuwigheid. Hij verzekert ons dat er nooit een tijd is geweest waarin Hij niet nauw verbonden was met de Vader.” – Signs of the Times, 29 augustus 1900

In strijd met bovengenoemde uitspraken van de “Geest der Profetie”, merkt Uriah Smith op n.a.v. Openbaring 1: 4 (zie “Daniël en de Openbaring” editie 1891) “Van hem die is, en Die was, en Die komen zal, of zal zijn” – een uitdrukking die een oneindig bestaan omvat, zowel verleden, als toekomst en kan alleen van toepassing zijn op God de Vader. Wij geloven dat deze uitspraak nooit op Christus van toepassing is geweest.”

In het licht van de uitspraken van de “Geest der Profetie” hebben de correctoren van “Daniël en de Openbaring” natuurlijk deze uitspraak uit de herziene versie, betreffende Christus, weggelaten. In zijn commentaar op Openbaring 1: 8, worden deze woorden door Uriah Smith, uitsluitende alleen toegepast op God de Vader. Wij lezen “Ik ben de Alpha en de Omega, het begin en het einde, zegt de Heere, Die is, en Die was, en Die komen zal, de Almachtige.” Het commentaar van Uriah Smith is: “Wie de spreker is moeten wij afleiden uit de woorden die gesproken worden. Hier zien wij opnieuw de uitdrukking: “Die is, en Die was, en Die komen zal”, waarvan reeds gezegd is dat die betrekking hebben op God de Vader. Maar er zou gevraagd kunnen worden: wijst het woord “Heere” niet op Christus?” (Gedachten over het boek Openbaring blz. 24)

In zijn poging om dit vers te lezen volgens zijn opvatting van de niet-eeuwigheid van Christus, suggereert hij dat God kan worden vervangen door het woord “Heere”. De herziene versie van “Daniël en de Openbaring” laat terecht deze oude verklaring weg en past vers 8 toe op Christus, zoals het hoort. Zo lezen wij: “Door te zeggen wie Hij is, gebruikt Hij twee dezelfde kenmerken. “Alpha en Omega, het begin en het einde”

“E.G.White – Uriah Smith en de koning van het noorden”

zoals ook gezien wordt in Openbaring 22: 13, waar volgens vers 12 en 16 van dat hoofdstuk, het duidelijk is dat Christus spreekt. Wij maken hier uit op dat het Christus is Die in vers 8 spreekt. (zie Gedachten over Openbaring blz. 631)

“E.G.White – Uriah Smith en de koning van het noorden”

Hoofdstuk 3

“De Geest der Profetie” en de verklaring van Uriah Smith

De houding van de “Geest der Profetie” ten opzichte van de verklaringen van Uriah Smith moet duidelijk gemaakt worden. De meest gezaghebbende manier om dit te doen lijkt het aanhalen van een citaat uit een document, opgesteld door Arthur L. White, secretaris van de E.G.White Publications: Hij zegt: “Van tijd tot tijd wordt er onderzoek gedaan m.b.t. de houding van mevr. E.G.White t.o.v. “Gedachten over Daniël en Openbaring”, sommigen vragen zich af of zij ergens verklaard heeft of tenminste gesuggereerd heeft dat het een geïnspireerd boek is. ...

Nergens in de geschriften van mevr. White, zowel uitgegeven of niet uitgegeven, vinden wij een aanwijzing dat een engel aan de zijde van Uriah Smith stond, terwijl hij schreef. En zeker vinden wij geen aanwijzingen dat mevr. White ooit “Gedachten over Daniël en de Openbaring” beschouwde als een geïnspireerd boek, dat dus onfeilbaar was in al zijn verklaringen. ...

Hoewel ze het boek aanpreeft, zijn er uitspraken door mevr. White geschreven, die een negatieve invloed vormen op de inspiratie van “Gedachten over Daniël en de Openbaring”. In de laatste jaren van de 19e eeuw, vroeg één van de leiders van ons colportagewerk aan mevr. White: “U gelooft dat ze geïnspireerd zijn, nietwaar?” Aantonend hoe dwaas ze deze vraag vond, antwoordde ze: “U mag de vraag zelf beantwoorden, ik zal het niet doen”. – E.G.White Brief 15, 1895. Bij een andere gelegenheid werd haar een zelfde vraag besteld:

“Zr.White, denkt u dat wij de waarheid voor onszelf moeten begrijpen?

Waarom kunnen wij de waarheden niet aannemen die anderen hebben onderzocht en ze geloven, omdat zij het onderwerp hebben nagevorst en verder kunnen gaan zonder de geest te belasten met het onderzoeken van al deze onderwerpen? Denk u niet dat deze mannen, die deze waarheden in het verleden gebracht hebben, geïnspireerd waren door God?”

Antwoord: “Ik durf niet te beweren dat ze niet geleid werden door God, want Christus leidt in alle waarheid, maar wanneer het gaat om inspiratie in de volle betekenis van het woord, zeg ik nee. Ik geloof dat God hen een werk te doen gegeven heeft, maar wanneer ze niet ten alle tijde volkomen aan God toegewijd zijn, zullen ze hun eigen meningen en eigenschappen vermengen met datgene wat ze doen en zo hun stempel drukken op het werk” – E.G.White, Review and Herald, 25 maart, 1890

(Helaas plaatste Uriah Smith, “zijn stempel op het werk” door het inbrengen van de gedachte dat Turkije de koning van het noorden is en er zijn tegenwoordig sommigen die door dit “stempel” zo aan banden gelegd zijn, dat ze het moeilijk vinden om met de rest van Gods volk in te stemmen, die teruggekeerd zijn naar de oorspronkelijke confessionele leer, dat met de koning van het noorden het pausdom wordt bedoeld.)

Arthur L. White, secretaris van de E.G.White publicaties, vervolgt:

“E.G.White – Uriah Smith en de koning van het noorden”

“Twintig jaren later, sprak Zr.White zich uit tegen het “vergroten van het belang van het verschil in opvattingen”, terwijl ze schreef over een uitleg van een profetie gevonden in “Gedachten over Daniël en Openbaring”, en zei verder:

“In sommige van onze belangrijkste boeken, die in de loop der jaren gedrukt zijn, en waardoor velen tot een kennis van de waarheid gebracht zijn, kunnen zaken gevonden worden van ondergeschikt belang, die vragen om een zorgvuldige studie en gecorrigeerd moeten worden.” – E.G.White, Manuscript 11, 1910

Bij een andere gelegenheid schrijft ze:

“Er is geen verontschuldiging voor degenen die het standpunt ingenomen hebben dat er geen waarheden meer worden geopenbaard, en dat al onze uiteenzettingen van de Schrift zonder fouten zijn. Het feit dat bepaalde leerstellingen jarenlang door ons volk als waarheid zijn beschouwd, is geen bewijs dat onze meningen onfeilbaar zijn. De tijd zal geen dwaling veranderen in waarheid, en de waarheid kan het zich veroorloven om eerlijk te zijn. Geen enkele ware leerstelling zal aan waarde verloren gaan door nauwkeurig onderzoek.” – Review and Herald, 20 december 1892

“Het is niet meer dan natuurlijk dat, naarmate de tijd vordert, sommige punten duidelijker worden en sommige dwalingen, in zijn eerdere werk, zichtbaar worden. Dit leidde ertoe dat de auteur (Uriah Smith) van tijd tot tijd en aantal correcties en aanpassingen aanbracht in zijn vroegere uitspraken. Over één van zo'n herziening, schreef W.C. White in 1910: “In 1886, 1887 en 1888 was er een zwaarwegende onenigheid over een aantal van de uiteenzettingen in “Gedachten over Daniël en de Openbaring”. Er was een flinke groep mannen, waaronder ikzelf, die overtuigt raakten dat er een aantal dwalingen in dit uitstekende boekwerk zaten, die gecorrigeerd moesten worden. Uiteindelijk werden er maar een aantal correcties aangebracht, als ik mij goed herinner, ongeveer dertig.” – W.C. White, Brief aan A.F. Harrison, 26 juni 1910. Om soortgelijke redenen heeft “Gedachten over Daniël en de Openbaring” onlangs een zorgvuldige herziening ondergaan.”

De leer van Uriah Smith over de verzoening (zie “looking unto Jesus”, p. 237) verschilde met de verklaringen van mevr. E.G.White in 6Testimonies p.354; Eerste Geschriften blz. 310-314

“E.G.White – Uriah Smith en de koning van het noorden”

Hoofdstuk 4

De houding van Uriah Smith t.a.v. “De Geest der Profetie” in de crisis van 1888

Uriah Smith was prominent in de tegenstand van de boodschap “Gerechtigheid door geloof” door de voorgangers Waggoner en Jones, mannen waarvan “De Geest der Profetie” verklaarde:

“In Zijn grote genade heeft De Heere een uiterst kostbare boodschap naar Zijn volk gestuurd door de voorgangers Waggoner en Jones. ... Ik zou een waarschuwing willen uitspreken aan degenen die jarenlang zich tegen het licht hebben verzet en een geest van tegenstand koesteren. Hoe lang zult u de boodschappers van Gods gerechtigheid haten en verachten? God heeft hen een boodschap gegeven. Ze dragen het Woord des Heeren. ... Licht en kracht uit de hoge is overvloedig in uw midden uitgegoten. Hier was het bewijs, dat iedereen zou kunnen erkennen wie de Heere als Zijn dienstknechten beschouwde. Maar er zijn mensen die de mannen en de boodschap, die ze brachten, verachtten.” – Testimonies to Ministers p. 91-97

“God heeft Zijn dienstknechten een boodschap voor deze tijd gegeven; maar deze boodschap stemt niet in alle opzichten overeen met de gedachten van alle leidende broeders en sommigen uit kritiek op de boodschap en op de boodschappers. Zij durven zelfs de woorden van vermaning, die God door Zijn Heilige Geest hen gestuurd heeft, te verwerpen. Welke macht heeft God nog over om diegenen, die Zijn waarschuwingen en vermaningen hebben verworpen en de getuigenissen van Gods Geest toeschrijven aan geen hogere bron dan menselijke wijsheid, te bereiken?” – TM 465-466

Zr. White zelf beschouwde het een eer, met al haar ervaringen en haar leeftijd en zich bewust van haar verheven positie als een speciale boodschapper van God, om het werk van de broeders Waggoner en Jones in die tijd te ondersteunen:

“Ik heb van plaats tot plaats gereisd en vergaderingen bijgewoond waar de boodschap van “gerechtigheid door Christus” werd verkondigd. Ik beschouwde het als een voorrecht om te staan naast de broeders en mijn getuigenis voor de boodschap van deze tijd te brengen.” – RH, 18 maart 1890. 1888 Heronderzoek.

De onvolledige kennis van Uriah Smith betreffende het onderwerp van “gerechtigheid door geloof” was de oorzaak dat hij in die tijd geen acht gaf op de uitgesproken mening van Zr. White in het ondersteunen van Waggoner en Jones in het brengen van deze vitale christelijke leerstelling en door zijn tegenstand liet hij zien dat hij en anderen met hem, “de getuigenissen van Gods Geest toeschrijven aan geen hogere bron dan menselijke wijsheid”.

In een artikel in de Review and Herald van 10 mei 1892 neemt Uriah Smith stelling tegen de leerstellingen van Jones en Waggoner (en Ellen White). Zijn artikel was getiteld “De ellendige christen”. Hij stelt de vraag: “in welke toestand was de apostel toen hij deze woorden schreef? Was dit zijn geestelijke toestand gedurende zijn gehele christelijke leven of was dit alleen een aspect van een toestand waarin hij zich bevond tijdens het proces van bekering uit een staat van slavernij aan zonde tot een

“E.G.White – Uriah Smith en de koning van het noorden”

staat van vrijheid in Christus?” Dan gaat hij verder: “Wij stellen deze vragen omdat er sommigen zijn die denken dat de apostel niet zijn eigen bekering beschrijft in Romeinen 7 en een toestand schildert die voor hem bij het bereiken van een volmaakte christelijke conditie tot het verleden behoorde; maar dat hij hier de gewone ervaring beschrijft van de gelovige tijdens heel zijn leven tot zijn christelijke loopbaan voleindigd is. ... Tegen zo'n standpunt nemen wij stelling.”

Dat de verklaring van Uriah Smith t.a.v. Romeinen 7, als een christelijke ervaring uit het verleden wordt gezien, verschilt met de leer van zr. E.G.White, die zegt dat Romeinen 7 meer betekenis krijgt naarmate het leven voortschrijdt, dit komt tot uiting in het volgende citaat. De geïnspireerde boodschapster van de Heere verklaart:

“Bij elke stap in het christelijke leven zal ons berouw dieper zijn. Tegen diegenen die de Heere heeft vergeven, die Hij erkent als Zijn volk, zegt Hij: “Dan zult gij gedenken aan uw boze wegen en uw handelen, die niet goed waren; en gij zult een walging van uzelf hebben over uw ongerechtigheid en over uw gruwelen.” (Ezechiël 36:31) ... Dan zullen onze lippen niet geopend zijn in zelfverheerlijking. Dan zullen wij weten dat Christus alleen toereikend is. Dan zullen wij de belijdenis van de apostel de onze maken “Want ik weet, dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont;” (Romeinen 7:18).” – COL 160-161; Lessen uit het leven van Alledag blz. 94-95

“Heiligmaking is niet het werk van een ogenblik, een uur, een dag, maar van een leven lang; het gevolg van een gedurig sterven voor de zonde en een voortdurend leven voor Christus. ... een gedurige, ernstige, hartbrekende belijdenis van zonde en onderwerping van het hart aan Hem. Bij elke stap voorwaarts in ons christelijke leven, zal ons berouw dieper worden. Dan zullen wij weten dat alleen Christus toereikend is. Dan zullen wij de belijdenis van de apostel de onze maken “Want ik weet, dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont;” (Romeinen 7:18).” – AA 560; Van Jeruzalem tot Rome blz. 408-409

Uriah Smith trachtte in het bovengenoemde artikel zijn mening naar voren te brengen die in lijnrechte tegenspraak was met de kern van de boodschap van Waggoner en Jones m.b.t. het dagelijks kruisigen van het eigen ik. Hij schreef: “Paulus beschrijft een toestand die hij doormaakte tijdens zijn bekering en die de zijne was toen hij de vrijheid van het Evangelie had bereikt, een ervaring uit het verleden, die nooit weer herhaald zou worden. ... De oude mens legt zich niet neer om vrijwillig te sterven. Hij vecht verbeterd en sterft na een lange doodsstrijd. ... De christen ... behoeft niet altijd te verkeren in een beklagenswaardige toestand, zoals die beschreven wordt in Romeinen 7. ... Laat daarom niemand zeggen dat Paulus in Romeinen 8 een hogere christelijke staat had bereikt dan die hij beschrijft in Romeinen 7 en dat wat hij in hoofdstuk 7 beschrijft voor hem geen verleden tijd was geworden, nadat hij de toestand, die beschreven wordt in hoofdstuk 8, had bereikt.”

Zo liet de redacteur (Uriah Smith) zien waarin hij verschilde met de ouderlingen Jones en Waggoner in de tijd dat zr. E.G.White hem een brief vol waarschuwingen en raadgevingen schreef, waarin ze o.a. zei:

“E.G.White – Uriah Smith en de koning van het noorden”

“Enkele van onze broeders ... zijn vol jaloezie en argwaan en staan altijd klaar om te laten zien waarin zij verschillen met de ouderlingen Jones en Waggoner. Dezelfde geest die zich in het verleden openbaarde, openbaart zich bij elke gelegenheid, maar deze is niet afkomstig van de Geest van God. ... De boodschap die ons gegeven is door A.T.Jones en E.J.Waggoner is de boodschap van God aan de Laodicea gemeente en wee hen, die voorgeven de waarheid te geloven, terwijl ze toch niet de door God gegeven stralen van licht op anderen laten schijnen.” – Ms. 24 1892

Deze brief was een zijdelings verwijt aan Uriah Smith omdat hij in zijn tijdschrift stellingen poneerde die bedekte aanvallen vormden op de leer van Jones en Waggoner. Zr.E.G.White maakte duidelijk dat ze geloofde dat de laatsten een veel duidelijke begrip van zaken hadden dan Uriah Smith.

“E.G.White – Uriah Smith en de koning van het noorden”

Hoofdstuk 5

Gerechtigheid door geloof en de laatste strijd

Twee belangrijke thema's zijn innig met elkaar verbonden: gerechtigheid door geloof en de laatste strijd. Een juist begrip van het eerste stelt iemand in staat de Schriften beter te begrijpen t.a.v. het laatste thema. De dienstmaagd van de Heere verbindt deze thema's als onafscheidelijk van elkaar, met de woorden:

“Gekleed in de wapenrusting van Christus' gerechtigheid, is de gemeente gereed voor haar laatste strijd.” – PK 725; Profeten en Koningen blz. 445

“... en zij waren van het hoofd tot de voeten in een wapenrusting gekleed. Zij bewogen in een volmaakte orde, gelijk een afdeling soldaten. ... Ik hoorde degenen die met de wapenrusting bekleed waren, de waarheid met grote kracht verkondigen. ... Er was grote kracht bij deze uitverkorenen. De engel zei: “Ziet!” Mijn aandacht werd gevestigd op de goddelozen, of ongelovigen. Zij waren allen in beweging. De ijver en de macht bij Gods volk had hen opgewekt. ... Ik zag dat er maatregelen genomen werden tegen het gezelschap dat het licht en de kracht van God hadden. ... Ik hoorde hen tot God roepen ... Verlos ons van de heidenen rondom ons.” – EW 271-272; Eerste Geschriften blz. 326-327

In de Geest der Profetie is de laatste strijd altijd tussen de machten van de aarde en Gods volk die door geloof gekleed zijn in de wapenrusting van Christus' gerechtigheid.

De leer van Uriah Smith t.a.v. Armageddon (de militaire, Palestijnse uitleg), de laatste strijd, verschilt van de duidelijke leer van de Geest der Profetie die “het Sabbatvraagstuk” (het teken van gerechtigheid) als kwestie (niet Turkije o.i.d.) in de laatste grote strijd waarin de hele wereld deelneemt, noemt. (6T 352). In “Review and Herald” van 13 mei 1902; GC 562,582,623,656,640; 6T 410; TM 465 etc. citeert de dienstmaagd van de Heere of verwijst zij naar Openbaring 16:14-16 en maakt heel duidelijk dat “de laatste strijd” zal gestreden worden tussen de machten van goed en kwaad over trouw aan Gods geboden. Degenen die door ervaringen de lessen van gerechtigheid door geloof geleerd hebben – hoe zij kracht kunnen verkrijgen van onze Heere Jezus, de kracht verlenende Koning-Priester – worden aangevallen door diegenen die niet bevrijd zijn van de tirannie van de vorst der duisternis. Deze strijd wordt door alle eindtijd profetieën uitgebeeld; niet een militaire strijd die verbonden is met het einde van Turkije of de naties die grenzen aan de Eufraat.

Het onvermogen van Uriah Smith door niet de volle betekenis van de gerechtigheid meegedeeld en verkregen door geloof (door het gedurig sterven en voortdurend opzien naar Jezus, door dagelijks het eigen ik te kruisigen en dagelijks opgewekt te worden door de kracht meegedeeld door onze Hogepriester) te begrijpen, was de oorzaak dat hij de profetieën verkeerd begreep die beschreven worden als “de laatste strijd”. Allen zullen dezelfde blindheid ervaren die dezelfde gedachtenlijn als Uriah Smith volgen en die noch gerechtigheid meegedeeld door geloof, noch de laatste strijd volledig begrepen. Het geheim van het begrijpen van deze onderwerpen is inherent aan de profetieën die de laatste strijd beschrijven. Door deze valse, militaire uitleg,

“E.G.White – Uriah Smith en de koning van het noorden”

voorkomt satan dat diegenen die daardoor worden geleid deze twee zeer belangrijke onderwerpen zullen gaan begrijpen.

Opmerkelijk dat de boodschapster des Heeren verwijst naar Openbaring 16:14 in TM 465; waar in een getuigenis de tegenstand tegen de leer van “gerechtigheid door het geloof” ook wordt genoemd. Zij schreef:

“De ware godsdienst ... die “gerechtigheid door het geloof” door de Zoon van God bepleit wordt geringschat, tegengesproken, belachelijk gemaakt en verworpen. ... Wanneer wij verenigd zijn in de éénheid waar Christus om bad, zal dit strijdpunt, die gaande wordt gehouden door satanische middelen, eindigen en wij zullen geen mensen zien die plannen beramen naar de stijl van de wereld, omdat ze geen geestelijke inzicht hebben om geestelijke dingen te onderscheiden. ... Ik weet dat er een werk gedaan moet worden voor ons volk, anders zullen velen niet bereid zijn om het licht van de “engel afkomende uit den hemel” om de aarde te verlichten met zijn heerlijkheid, te ontvangen.” – TM 468

“De vooroordelen en meningen die heersten in de Minneapolis conferentie in 1888 (Waggoner en Jones brachten daar hun leer van “gerechtigheid door geloof”) zijn geenszins dood; het zaad dat in sommige harten gezaaid is, staat op het punt te ontkiemen en een soortgelijke oogst voort te brengen.” – TM 467

Het is in deze getuigenis dat de boodschapster des Heeren naar de beschrijving verwijst van Johannes m.b.t. “de laatste strijd”, zij zegt:

“De vijandschap van satan tegen het goede, zal steeds meer openbaar worden als hij zijn machten oproept actief te worden in zijn laatste werk van rebellie; en ieder mens die zich niet volledig aan God heeft onderworpen en beschermt wordt door Goddelijk macht, zal met satan een verbond sluiten tegen de hemel en zich scharen in de strijd tegen de Heerser van het Universum.” – TM 465

De toepassing van de Geest der Profetie van de in Openbaring 16:14-16 beschreven strijd als een geestelijke strijd is duidelijk en bepalend en laat overtuigend zien (zoals in alle andere verwijzingen m.b.t. deze laatste strijd, waar dezelfde standvastige leer gevonden wordt) dat door deze uitleg de ideeën van Uriah Smith over Turkije en een militaire strijd, over dit onderwerp, volledig wordt uitgesloten.

Zoals onderwezen in dit uittreksel verklaart de boodschapster des Heeren dat de strijd, beschreven in openbaring 16:14, ieder mens treft (een individuele, geestelijke aangelegenheid), of wij scharen ons aan de zijde van satans “rebellie” “in strijd tegen de Heerser van het Universum” of wij hebben ons “volledig onderworpen aan God en zijn beschermt door Goddelijk macht”. D.w.z. of wij zijn “gekleed in de wapenrusting van Christus' gerechtigheid”, of wij zijn in de gelederen van satans “rebellie” in de “strijd tegen de Heerser van het Universum”.

Wij moeten kiezen tussen de leer van de “Geest der profetie” m.b.t. de laatste strijd en gekleed zijn in de wapenrusting van Christus' gerechtigheid” of wij nemen de uitleg

“E.G.White – Uriah Smith en de koning van het noorden”

aan van Uriah Smith m.b.t. de laatste strijd aan en schieten tekort in het volledig begrijpen van de leer van “gerechtigheid door geloof”.

Hoewel de dienstmaagd des Heeren duidelijk de waarheid onderwijst en door dit te doen de opmerkelijke lezer duidelijk maakt waar zij verschilt met Uriah Smith, toch viel zij de uitleg van Uriah Smith niet aan of vestigde de aandacht op het feit dat deze dwalingen werden geleerd door Uriah Smith. Het is daarom onverstandig en onjuist om uit het feit dat zr. White de dwalingen van Uriah Smith niet openlijk aanviel, de conclusie te trekken dat dit inhield dat ze deze goedkeurde.

Zr. White deed al het mogelijke om Uriah Smith te bemoedigen, vooral wanneer hij iets schreef dat aanbeveling verdiende. Sommigen hebben deze bemoedigingen gezien als bewijs dat ze alles goedkeurde wat hij schreef en deed. Maar het feit dat er zo veel noodzakelijke veranderingen moesten worden aangebracht, toen “Daniël en de Openbaringen” werd herzien, om dit boek in harmonie te brengen met de Geest der Profetie, zou iedereen moeten overtuigen van mogelijke andere fouten. De boodschapster des Heeren verklaarde herhaaldelijk dat er duidelijker, vollediger licht uit de boeken “Daniël en de Openbaring” tot Gods volk zou komen. Let bijvoorbeeld op het volgende citaat:

“Wanneer wij als volk begrijpen wat dit boek (Openbaring) voor ons betekent, zal er een grote opleving in ons midden gezien worden. Wij begrijpen de lessen die het bevat nog niet volledig, ondanks de raad die gegeven is om het te onderzoeken en te bestuderen. ... Wanneer de boeken “Daniël en Openbaring” beter zouden worden begrepen, zouden gelovigen een geheel andere godsdienstige ervaring hebben.” – TM 113-114

Hoewel de boeken “Daniël en Openbaring” van Uriah Smith algemeen bekend waren zegt de dienstmaagd des Heeren toch dat wij niet te volle de lessen die ze bevatten begrepen hebben; verder zegt ze dat er een tijd komt dat deze boeken beter begrepen zullen worden. En zij legt uit welk belangrijke hoogtepunten aan het licht zouden komen als gevolg van het beter begrijpen van deze boeken. Zij schrijft:

“Eén ding zal zeker beter worden begrepen vanuit de studie van de Openbaring – dat de band tussen God en Zijn volk hecht en beslissend is.” – TM 114

Deze belangrijke en aangrijpende kennis voor Gods volk om een beter begrip te ervaren van de boeken Daniël en Openbaring komt wanneer wij de waarheid van deze onderwerpen gaan begrijpen; zoals de koning van het noorden (de pauselijke macht – de vijand van Gods volk in de laatste strijd) en Armageddon, de strijd waarin God tussenbeide komt om Zijn volk te redden van de vernietiging uit de handen van hun vijanden. Het is deze kennis die de nabijheid van Gods aanwezigheid openbaart om Zijn volk te redden en deze troostende waarheid wordt ontdekt als men zich afwendt van de leer van Uriah Smith, dat Turkije de koning van het noorden is.

“E.G.White – Uriah Smith en de koning van het noorden”

Hoofdstuk 6

Ellen G.White schreef een aantal getuigenissen m.b.t. Uriah Smith

Hoewel zr. E.G.White niet de misvattingen van sommigen van Uriah Smiths leringen bekendmaakte, waarschuwde zij hem getrouw bij een aantal gelegenheden waar hij de leiding van Gods Geest tegensprak. De “belangrijke Getuigenissen” uit T5 45-62 is gericht aan “beste br. Smith”, en daar zegt ze duidelijk:

“maar het doet mij pijn te zien hoe u, mijn gewaardeerde broeder, in deze zaak aan de verkeerd zijde betrokken bent geraakt bij hen, van wie ik weet dat zij worden misleid.” – Getuigenissen, deel 5 blz. 44

In het hoofdstuk “Getuigenissen terzijde gelegd” (5T 62-84; Getuigenissen, deel 5 blz. 56-73) schreef de boodschapper des Heeren:

“Ik heb begrepen dat het getuigenis dat ik aan broeder Smith gestuurd heb, met het verzoek om het in de gemeente voor te lezen, verschillende weken van u teruggehouden is, nadat het door hem ontvangen was.” – blz. 56

Het zou de lezer vermoeien alle getuigenissen te citeren die de boodschapper des Heeren schreef m.b.t. Uriah Smith. Zij had een zware last voor hem en trachtte hem te winnen voor het eeuwig Koninkrijk. Zij onderwees de waarheid over die dingen waarin ze verschilde met Uriah Smith, maar paste daarbij op niet zijn standpunten onder druk te zetten, hoewel ze bij verschillende gelegenheden Uriah Smith heel duidelijk zijn verkeerde zienswijze schreef. Ze schreef:

“Nadat ik u de lange brief geschreven had, die door ouderling Smith gebagatelliseerd werd als louter een uitdrukking van mijn mening, zoals op de Californische kamp-meeting ... Wanneer ouderling Smith en diegenen die met hem verenigd zijn, in het licht hadden gestaan, zouden ze de stem van waarschuwing en vermaning hebben erkend; maar hij noemde het mensenwerk en legde het naast zich neer. Het werk dat hij doet zal hij weldra ongedaan wensen. Hij weeft een net om zichzelf dat niet gemakkelijk te verbreken is. Dit is niet mijn mening.” – (Testimonies for the Battle Creek Church, p.51 1882)

“Het spijt mij dat ouderling Smith ... om een onverklaarbare reden aan de kant staat van de aanklager. ... Ik kan niet tegen broeder Smith zeggen “God begeleidt u in dit werk”, want het is verkeerd. Hij moet het de gevolgen hierna ondervinden. Zijn vertrouwenspositie en zijn jarenlange ervaring maken hem meer dan iemand anders in de gemeente, verantwoordelijk voor de gang van zaken. Wanneer hij gelijk had gehad, zou hij de schande en de zonde hebben kunnen voorkomen. Broeder Smith, het standpunt dat u in deze zaak hebt ingenomen, bewijst uw verantwoordelijkheid voor alle plichtsverzuim in het verleden, in de gemeente en in uw ambt. U heeft laten zien dat u standvastig, vastbesloten en streng kan zijn, zelfs wanneer het ongevraagd was. ... U heeft in de studenten een geest van kritiek aangemoedigd, die Gods Geest heeft trachten te onderdrukken. Maar uw invloed heeft ondankbaarheid aangemoedigd en heeft de studenten ertoe geleid die dingen te verachten die ze zouden moeten koesteren.” – idem p.30

“E.G.White – Uriah Smith en de koning van het noorden”

“Wetende dat u uzelf in de strikken van satan had begeven, voelde ik dat het gevaar voor mij te groot was om daarover te zwijgen. Daarom schreef ik u zoals ik dat gedaan heb; maar ouderling Smith had de vrijheid genomen deze getuigenis wekenlang voor de gemeente te verzwijgen. Wanneer God hem geleid heeft en degenen die zich met hem hebben verenigd en raad gegeven hebben m.b.t. deze daad, heeft Hij mij niet geleid; dan was de last die mij bewogen heeft u te schrijven een valse last, ingegeven door een andere geest. Meer nog, ouderling Smith zette vraagtekens bij de juistheid om deze getuigenis aan de gemeente voor te leggen. Zo heeft hij de verantwoordelijkheid op zich genomen tussen Gods Woord van vermaning en het volk te staan. ... Maar ... had Ouderling Smith het recht, of degenen die hij om raad had gevraagd, om deze zaak in twijfel te trekken? Zal hij oordelen over mijn werk of over de waarschuwingsbrieven aan de gemeente? Deze man, die zo lang onaangename verantwoordelijkheden heeft gemeden; die de zaken liet gaan waar ze zich ook in uitmonden, i.p.v. zich in te zetten voor de taak en met morele moed het verkeerde te ontmaskeren en te vermanen; die zoveel plichten heeft gemeden die bij zijn vertrouwenspositie hoorden, heeft het nu gewaagd op een nieuwe manier te handelen en een verantwoordelijkheid op zich genomen heeft die God hem niet heeft gegeven. Hij heeft zichzelf en zijn invloed rechtstreeks tegen mijn werk geplaatst. ...

Op 23 oktober 1879 gaf de Heere mij een uiterst belangrijke getuigenis m.b.t. de gemeente in Battle Creek, met name voor ouderling Smith. Hij staat nu vastbesloten, volhardend en koppig aan de verkeerde zijde. In zijn beslissingen wordt Hij niet door Gods Geest geleid. God heeft deze last niet op hem gelegd. Menselijke invloeden hebben zijn oordeel gevormd.” – idem p.42-43

“Door deze getuigenis te verwerpen, ouderling Smith, heeft u vrijwel alle getuigenissen verworpen. U moet weten dat dit het geval is. Deze getuigenis draagt dezelfde aard van bewijs als alle andere de laatste 36 jaren hebben gedragen. Maar het veroordeelt bepaalde fouten die u heeft begaan en die door God worden veroordeeld. De reden dat u dit niet kunt zien is, omdat u bepaalde gevoelens koestert die zich verzetten tegen de Geest van God. Uw daden staan opgetekend in de hemelse boeken.

Ouderling Smith, ik was meer verdrietig dan ik kan uitdrukken om u opnieuw aan de zijde van de vijand te zien, u noemt mijn werk menselijk en niet ingegeven door Gods Geest. Op dit punt had u groot licht; hiervoor bent u verantwoordelijk. ... In deze lange brief heb ik vele feiten aangehaald waarvan ik duidelijk verklaart heb dat ze mij getoond zijn. Ik schreef u dat ik gezien heb welk koers u volgt, hoever u zult gaan, tenzij u het licht dat God u gegeven heeft in vermaningen, door raad en waarschuwingen opvolgt. Minacht u de Geest van genade?” – idem p.46-47

Wij citeren uit het werk van J.R.Hammonds “The life and Work of Uriah Smith” (thesis 1944, SDA Theological Seminary) p.112-113:

“Onder de oudere predikanten die zich tegen de hervorming (van 1888) van E.G.White verzetten, was Uriah Smith en één van de grootste beproevingen die Smith ooit overkwam was het gevolg van zijn strijd tegen het onderwerp dat in die tijd uitgevochten werd. Niet alleen tijdens deze bijeenkomst, maar daarna was hij het niet

“E.G.White – Uriah Smith en de koning van het noorden”

eens met de raad die zr. White gaf m.b.t. dit onderwerp. ... Waarschijnlijk realiseerde hij het niet, maar hij was gewaarschuwd voor het mogelijke gevaar van ongelof in 1871 (Testimonies to the Church at Battle Creek, 1872). Soms vond hij het moeilijk om zijn mening te geven. Ondanks de getuigenis van vermaning in 1882, waar hij vermaand werd omdat hij het werk van professor Bell ophield, was ouderling Smith traag van begrip t.a.v. deze getuigenis. ... Dat is niet prettig geweest. Maar dat was niet alles. Zr.White vond het noodzakelijk hem te vermanen t.a.v. zijn stelling op de Minneapolis Conferentie. Blijkbaar was zijn reactie niet erg gunstig en zij besepte dat hij verder afgedreven was dan hij besepte. Zij begreep de gevaarlijke koers die hij had genomen en voelde een aanzienlijke belasting voor hem. Op 1 oktober 1890 schreef zij een brief aan ouderling O.A.Olsen ... Zij schreef:

“Br.Smith wordt verstrikt door de vijand en kan in de huidige toestand de bazuin geen zeker/betrouwbaar geluid geven. ... Gods misnoegen is op hen beiden (Smith en Butler), ouderling Smith neemt een positie in als leraar om het verstand/geest van de studenten te vormen, terwijl het een bekend feit is dat hij niet in het licht staat. Hij werkt niet volgens Gods plan. Hij zaait zaad van ongelof dat ontspringt en in sommige zielen vrucht draagt. ... Ouderling Smith heeft het licht van God niet aangenomen, dat hem moest corrigeren en de leugen heeft geen geest van correctie door belijdenis van de verkeerde weg die hij in het verleden heeft gevolgd. Ik hoor overal waar ik ga bezwaren tegen de getuigenissen die geciteerd worden door de ouderlingen Smith en Butler. Zij geloven de getuigenissen niet. Zij nemen de vermaningen niet aan van zr. White m.b.t. hun handelswijze. ... Mij is getoond dat satan zijn stellingen heeft voorbereidt om elke ziel te verstrikken in zijn verleiden. ...”

Eén van onze Amerikaanse predikanten heeft een uitvoerig gedocumenteerd overzicht geschreven van de presentatie m.b.t. het thema “Gerechtigheid door geloof” door de predikanten Jones en Waggoner op en volgend op de Minneapolis Conferentie in 1888. Het overzicht, getiteld “1888 re-examined”, geeft op opbouwende wijze de omstandigheden van die tijd weer en de namen van hen die een belangrijke rol speelden in het verzet tegen de 1888 boodschap. Hieruit citeren wij de volgende uitspraak:

“De getuigenis van onze geschiedenis”

“Het is een algemeen feit dat ouderling Smith één van de meest uitgesproken tegenstanders was van de 1888 boodschap. In zijn ambt als redacteur van Review and Herald en met zijn welverdiende invloed/aanzien als een bekend schrijver, was hij in staat om misschien wel de meest krachtige invloed uit te oefenen op alle leidende werkers vòòr of tegen de boodschap. Hadden wij maar geweten “wat had kunnen zijn” dan zouden wij hebben kunnen zien wat God gedaan zou hebben met de schrijver van “gedachten over Daniël en Openbaring” wanneer zijn hart en scherpe geest zich had aangesloten in het werk waartoe Jones en Waggoner werden geroepen. ... De bekwame en sympathieke broeder hanteerde de machtigste pen in Battle Creek en kon helpen bij het werk de aarde te verlichten met de hemelse heerlijkheid en tot volledige ontwikkelde waarheid. Hij verkoos dit niet te doen. Hij beschouwde de genadige boodschap slechts als een “doctrine” waarop teveel nadruk werd gelegd en beweerde dat wij dit altijd hebben geloofd. De pogingen van zr. White hem te helpen

“E.G.White – Uriah Smith en de koning van het noorden”

verergerde alleen maar zijn koppigheid en hij probeerde zichzelf schoon te praten door te beweren op een geestelijk hek te zitten, die in werkelijkheid niet bestond. Hij die niet vòòr de boodschap van “gerechtigheid door geloof” is, is ertegen. Geen “verstandige bezinning” bracht hem op andere gedachten. Twee hele jaren is een lange tijd voor een man die koppig een houding van ongeloof bleef handhaven, wanneer die man een plaats bekleed met elke mogelijke voorrechten boven allen die op deze aarde wonen om het hemelse licht duidelijk te zien; en het licht dat gezien werd was het helderste licht dat de wereld ooit had aanschouwd. In maart 1890 schreef zr. White:

“U kon de mensen in South Lancaster niet doen geloven dat het geen hemelse boodschap was die hen werd gebracht. ... Ik heb geprobeerd de boodschap aan u door te geven zoals ik het begrepen heb, maar hoe kunnen degenen die aan het hoofd van het werk staan zich afzijdig houden? ... Al bijna twee jaren hebben wij de mensen aangespoord om te komen en het licht aan te nemen m.b.t. “gerechtigheid door Christus” en zij weten niet of ze zullen komen om beslag te leggen op deze kostbare waarheid of niet. ... Ik kan tot het oor spreken, maar kan niet tot het hart spreken. Zullen wij niet opstaan en deze houding van ongeloof verlaten.” – Review and Herald, 18 maart 1890

“Tenslotte, nadat hij “verplicht was te geloven” (TM 466) raakte ouderling Smith in een verlaten toestand van duisternis van de ziel en dreigde verloren te gaan:

“Br.Smith wordt verstrikt door de vijand en kan in de huidige toestand de bazuin geen zeker/betrouwbaar geluid geven. ... maar ... neemt een positie in als leraar om het verstand/geest van de studenten te vormen, terwijl het een bekend feit is dat hij niet in het licht staat. Hij werkt niet volgens Gods plan. Hij zaait zaad van ongeloof dat ontspringt en in sommige zielen vrucht draagt. ... Ouderling Smith heeft het licht van God niet aangenomen, dat hem moest corrigeren en hij heeft geen geest van correctie door belijdenis van de verkeerde weg die hij in het verleden heeft gevolgd. ... Mij is getoond dat satan zijn stellingen heeft voorbereid om elke ziel te verstrikken in zijn verleidingen.” – E.G.White, letter to O.A.Olsen, 7 oktober 1890

Of de volgende woorden uitgesproken zijn of niet, zijn toestand werd nauwkeurig omschreven:

“Mijn geest was voortdurend verontrust, ik heb grote droefheid in mijn hart. Ik weet dat satan probeert de mens te overheersen. Zoals ouderling ... zullen hun hart verharderen, tenzij hun ogen open zullen gaan en zich bekeren. Er zijn mensen die op ouderling ... zien en denken dat een man die zoveel licht is gegeven in staat moeten zijn te zien wanneer het goede komt en de waarheid zullen erkennen. Maar mij werd getoond dat in ouderling ...'s karakter trots en koppigheid bevinden die nooit geheel aan Gods Geest zijn onderworpen. Steeds weer is zijn godsdienstige ervaringen ontsiert door zijn vastberaden weigering zijn fouten te bekennen, maar om door te gaan en ze te vergeten. Mensen kunnen deze zonde koesteren totdat er geen vergeving meer mogelijk is.” – E.G.White, Diary 10, 1890, Battle Creek

Zeker zijn de volgende woorden van toepassing op het betreuenswaardige geval van de redacteur van de Review and Herald:

“E.G.White – Uriah Smith en de koning van het noorden”

“Er zijn velen die louter toeschouwers zijn ... Waarom staan zij niet op en laten hun licht schijnen, omdat hun licht gekomen is en de heerlijkheid van de Heere over hen is opgegaan? ... Mensen kunnen talent en kennis bezitten, maar welk nut heeft dit wanneer de liefde van God niet in hun hart woont. ... Zij zullen onbetrouwbare gidsen zijn. ... Wanneer uw broeders en zusters op de hoogte zijn van uw fouten, wanneer uw positie uw invloed vergroot, is het des te noodzakelijker om volledig schuld te belijden.” – idem, 3,4 februari

“Ach, dat de liefde voor het eigen ik een mens op een dergelijke plaats zo vast kan houden. Hoe langer aan koppigheid wordt toegegeven, des te groter en machtiger het eigen ik wordt, en des te moeilijker het wordt om naar het kruis te gaan. Wij moeten medelijden hebben met ouderling Smith, maar wij moeten geen zelfmedelijden hebben. Uiteindelijk, na het begin van het nieuwe jaar, 1891, deed hij schuldbelijdenis aan zijn broeders en zusters en vroeg om vergeving van zr. White voor zijn verkeerde koers.” – R.J.Hammond, “The life and Work of Uriah Smith, p.113 SDA Theological Seminary Thesis

“Ouderling Smith had in het verleden soortgelijke ervaring gehad. In het voorjaar van 1873, na een meningsverschil met James White verliet hij het kantoor van Review and Herald, om voor zichzelf in een particulier bedrijf te gaan werken, als houtsnijder. Na de daaropvolgende verzoening, maakte hij een aantal zeer indrukwekkende opmerkingen, hij stelde voor om de pen, de inktouder en de krant waaraan ze hun namen hadden verbonden, samen als een gedenkteken voor God neer te leggen. (Spec. Testimonies to Review and Herald office p.16-17). Zijn vertrouwen in het werk van zr. White was niet wat het had moeten zijn. Misschien dat alleen in het laatste oordeel onthuld zal worden wat een verderfelijke invloed zijn ongeloof heeft gehad in het aanmoedigen van D.M.Canright in zijn geloofsverzeking.” – idem p.112-113 ...

Was het berouw van ouderling Smith, aan het begin van 1891, grondig en blijvend? Zr. White hoopte het, en het zou goed zijn geweest. De Heere was gewillig: In een toespraak aan het kantoor van de Review and Herald zei zr. White:

“De Heere zal de overtredingen uitwissen van degenen die sinds die tijd zich hebben bekeerd met een oprecht berouw.” (Dan voegt ze toe: wanneer die geest opnieuw zou ontwaken, zouden degenen wiens berouw niet oprecht of tijdelijk was, zich in het oordeel moeten verantwoorden). Maar tegen 1893 ging er in geestelijk opzicht iets verloren. N.F.Pease merkt op in zijn theses: “Ik herinner u eraan dat in het begin van 1891 verschillende leiders een duidelijke/bepaalde bekentenis aflegden. Gedurende 1893 werd een brief geschreven door zr. White, waarin zij aangeeft dat één van deze zelfde mannen nog steeds een houding handhaafde die in strijd was met de geest van de opwekkingsbeweging. – N.F.Pease

“In 1901 liet zr. White doorschemeren dat er een invloed in de Review and Herald was geweest, die neigde te zeggen: *“Ik ga heer; en hij ging niet.”* (Mattheüs 21:30). De broeders en zusters stemden in met het licht dat God gegeven had, maar er waren personen die verbonden waren met onze instellingen, m.n. het kantoor van Review

“E.G.White – Uriah Smith en de koning van het noorden”

and Herald en de Conferentie, die elementen van ongeloof binnen brachten, zodat het gegeven licht niet opgevolgd werd.” – General Conference Bulletin, 1901 p.23

Na zijn belijdenis had zr.White de taak hem aan te moedigen om de zaken in het juiste licht te zien.

Ze besefte zijn probleem en wist dat hij de bazuin geen zeker geluid zou geven in de Review and Herald. Meer dan een jaar na zijn belijdenis schreef ze hem op een toon van waarschuwing en raad ...

“Herhaaldelijk volgde de misleidde broeder een lijn van gedachten die lijnrecht tegenover de tegenwoordige waarheid staan, met name dat Christus' gerechtigheid weerklinkt vanaf het begin van de luide roep.

Opvallend genoeg werd zijn tegengestelde mening, als schijnbare toevalligheid, soms slim tegemoet getreden door artikelen van zr.White of anderen. In de Review and Herald van 18 mei 1892 schreef hij een artikel dat de bazuin een bijzonder onzeker geluid deed horen. Meer dan 24 keer lezen wij in vrij korte redactionele artikelen dat de gemeente niet verontrust moet zijn over de huidige opschudding, want de “luide roep” ligt nog in de toekomst. ...

Slechts een week later verscheen een artikel van zr.White, opnieuw met de nadruk op Minneapolis en zijn misplaatste ontvangst, getiteld: “Gods werk om in Christus te geloven”. Dit artikel was het antwoord op het verwarrende hoofdartikel van ouderling Smith. Enkele maanden later schreef ze vanuit Australië:

“De luide roep van de derde engel is al begonnen in de openbaring van de gerechtigheid van Christus, de zonde vergevende Verlosser. Dit is het begin van het licht van de engel wiens heerlijkheid de gehele aarde zal vervullen.” Review and Herald, 22 november 1892

N.a.v. deze toestand van blindheid om het werk van God te herkennen, schreef zr. White:

“Moge de Heere onze broeders vergeven voor het op deze manier uitleggen van de boodschap voor deze tijd. ... Maar al te vaak heeft de leider gearzeld, terwijl hij scheen te zeggen: “Laten wij ons niet overhaasten. Het kan een vergissing zijn. ...” Zo ontkent hij in feite de boodschap die God heeft gezonden; en de waarschuwing die bedoeld was om de gemeenten op te wekken kan zijn werk niet doen. De bazuin van de wachter laat geen duidelijk geluid horen en het volk bereidt zich niet voor op de strijd.” – 5T 715-716; Getuigenissen, deel5 blz. 582

“Een dergelijk redactioneel beleid en een dergelijke gesteldheid van geest en hart dwingt ons tot de onwelkome conclusie dat ouderling Smith terug gekeerd was naar zijn geest van koppige tegenstand en neutrale blindheid nadat de emotionele gevolgen van zijn belijdenis voorbij waren. ...

“E.G.White – Uriah Smith en de koning van het noorden”

“Hoe onaangenaam deze opsomming van hardnekkige tegenstand tegen de “Geest der profetie” ook is, nog één aspect in het falen van ouderling Smith om te wandelen na deze belijdenis, moet worden vermeld. ...

Er is voldoende voorgelegd om de lezer in staat te stellen de dwaasheid te onderscheiden door vast te houden aan een aantal interpretaties van de profetie die door Uriah Smith zijn verkondigd, die afwijken van de “Geest der profetie”. Tenzij wij geheel onder de leiding van de Heilige Geest staan, zullen wij allen de Bijbel op een verkeerde manier interpreteren; en soms, zoals wij hebben aangetoond, wandelde Uriah Smith in strijd met het licht dat door de “Geest der Profetie” gegeven werd. Bijvoorbeeld: zijn uitleg dat Turkije de koning van het noorden zou zijn (Daniël 11) en dat Armageddon verwijst naar een militaire strijd in Palestina is een onderdeel van de door de Jesuiten onderwezen interpretatie – een vervalsing van wat de “Geest der Profetie” onderwijst m.b.t. de laatste strijd.

Uriah Smith heeft waardevol werk gedaan door het voltooiën van “Gedachten over Daniël en Openbaring” en eer moet gegeven waar eer toekomt. Maar het is niet verstandig om hardnekkig vast te houden, blindelings, aan ideeën in een boek dat zoveel correcties en aanpassingen moest ondergaan om in harmonie te laten komen met de Schriften en met de “Geest der Profetie”. Veel bladzijden van het oorspronkelijke boek m.b.t. Turkije zijn inmiddels als volkomen verkeerd aangetoond.

De meest wonderbare leer dat onze dierbare Heere Jezus heel dichtbij de christen is in zijn strijd tegen de machten van de duisternis, die hem de overwinning schenken nu en in de laatste strijd, zijn verborgen voor degenen die geloven dat Turkije de koning van het noorden is en dat Armageddon (Openbaring 16:12-16) verwijst naar een militaire strijd. Het zou te ver gaan om in deze brochure verder over dit belangrijke feit uit te wijden. Deze uiterst belangrijke waarheid heeft God gegeven in deze eindtijd profetieën, maar zulke bijzondere meegedeelde openbaringen worden als zinloos bewezen wanneer deze profetieën worden uitgelegd als militaire oorlogen die in verband worden gebracht met de ondergang van Turkije!

In het licht van het voorgaande is het triest om te zien, terwijl er zoveel licht schijnt op de uitleg van de eindtijd profetieën, incl. de koning van het noorden, dat er tegenwoordig sommigen in het werk nog steeds de leer van Uriah Smith volgen m.b.t. de koning van het noorden, hoewel het bekend is dat hij het was die afdwaalde van het geloof van de pionieren van onze beweging en onze aanvankelijke kerkelijke leer, dat het pausdom de koning van het noorden is.

Uriah Smith, die zijn visie op de koning van het noorden in 1871 veranderde van Rome in Turkije, werd in zijn nieuwe overtuiging versterkt ten tijde van de crisis in 1888 m.b.t. het thema van “Gerechtigheid door het geloof”. Zijn geloof verschaftte hem klaarblijkelijk geen geestelijk onderscheidingsvermogen en kracht om de boodschap die de Heere in die tijd gegeven had te onderscheiden en aan te nemen. De wereldse interpretatie die hij aannam verblindde hem om de volledige draagwijdte

“E.G.White – Uriah Smith en de koning van het noorden”

van de boodschap van “Gerechtigheid door geloof” in te zien en het zou de geest van menselijke trots en koppigheid, die hij manifesteerde, bevorderen tijdens die moeilijke tijden. Het is veelbetekenend dat in 1890, op 7 oktober, Gods geïnspireerde dienstmaagd schreef:

“Br.Smith wordt verstrikt door de vijand en kan in de huidige toestand de bazuin geen zeker/betrouwbaar geluid geven. ... terwijl het een bekend feit is dat hij niet in het licht staat. ... Hij zaait zaad van ongeloof ... Ouderling Smith heeft het licht van God niet aangenomen, dat hem moest corrigeren en de leugen heeft geen geest van correctie door belijdenis van de verkeerde weg die hij in het verleden heeft gevolgd. ... Mij is getoond dat satan zijn stellingen heeft voorbereid om elke ziel te verstrikken in zijn verleidingen. ...” – E.G.White, letter to O.A.Olsen

Minder dan een maand later (3 november 1890-deze datum wordt vermeld in TM 460), werd de boodschapster des Heeren een visioen gegeven die vermeld staat in TM p.460-471, getiteld: “Het gevaar in het aannemen van werelds beleid/tactiek in het werk van God”. In deze getuigenis worden twee zaken aan elkaar verbonden: “Gerechtigheid door geloof” en “de laatste strijd”. De tegenstand tegen de verkondiging van “Gerechtigheid door geloof” (waarin Uriah Smith een leidende rol speelde – “de feitelijke leider van de tegenstand” – “1888 opnieuw onderzocht”) is verbonden met de tegenstand die sommigen uitoefenen tegen de verkondiging van dezelfde boodschap in de “Luide roep”. D.w.z. dat sommigen in de laatste tonelen hun talenten en invloed zullen uitoefenen tegen de boodschap die verkondigd wordt in de luide roep, zoals Uriah Smith en anderen deden tegen de boodschap van “Gerechtigheid door geloof” verkondigd in 1888.

Let op hoe deze twee crisissen – het verleden en de toekomst in ons werk vermeld staan op dezelfde bladzijde:

“De ware godsdienst ... die “Gerechtigheid door geloof” door Gods Zoon bepleit, is geringschat, tegengesproken, belachelijk gemaakt en verworpen. ... Ik weet dat er een werk gedaan moet worden voor het volk, of velen zullen niet voorbereid zijn om het licht te ontvangen van de engel die van de hemel afdaald en de hele aarde zal verlichten met zijn heerlijkheid.” – TM 468

In hetzelfde jaar schreef de geïnspireerde boodschapster van de Heere:

“De derde engelenboodschap zal niet begrepen worden, het licht dat de aarde zal verlichten met zijn heerlijkheid zal een vals licht genoemd worden door degenen die weigeren in de voortschrijdende heerlijkheid te wandelen.” – Review and Herald, 27 mei 1890

Later voorspelde ze opnieuw de tegenstand die zal komen m.b.t. de luide roep door hen die koppig weigeren in het toenemende licht te wandelen. Zij schreef:

“Er zal in de gemeenten een wonderbare manifestatie van Gods kracht zijn, maar die zal niet gelegd worden op hen die zich niet voor de Heere vernederd hebben en de deur van hun hart geopend hebben door schuldbelijdenis en berouw. In de manifestatie van die kracht, die de hele aarde zal verlichten met zijn heerlijkheid van God zien zij iets dat hun vrees zal opwekken en zij zullen zich daar sterk tegen

“E.G.White – Uriah Smith en de koning van het noorden”

verzetten. Omdat de Heere niet werkt volgens hun verwachtingen en ideeën zullen zij het werk tegenstaan. “Waarom” zeggen zij “zouden wij de Geest van God niet kennen, terwijl wij al zoveel jaren in het werk hebben doorgebracht?” – Bible Training School, mei 1907

De toekomstige crisis zal een toets zijn, zoals het ook in 1888 een toets was. De “Geest der Profetie” zegt:

“Wij zitten nu in de tijd van beproeving, want de “luide roep” van de derde engel is al begonnen in de openbaring van de “Gerechtigheid van Christus” de zondevergeevende Heiland. Dit is het begin van het licht van de engel wiens heerlijkheid de hele aarde zal vervullen.” – Review and Herald, 22 november 1892

Wij verwijzen opnieuw naar de Getuigenis van 3 november 1890 (TM 460-471) waarin de tegenstand, die geopenbaard werd n.a.v. de verkondiging van “Gerechtigheid door het geloof” in 1888, gepaard gaat met verzet tegen diezelfde boodschap in de “luide roep”. Het is in dit verband dat de dienstmaagd van de Heere uitlegt dat deze “strijd tegen de Heerser van het Universum”, dit verwijst ongetwijfeld naar Openbaring 16:14, een strijd is die ieder mens aangaat; wij zijn of aan de zijde van satan in zijn opstand, of wij hebben ons volledig overgegeven aan God en worden vastgehouden door Zijn Goddelijke kracht.” – TM 465

Zr.White aarzelde niet het woord rebellie te gebruiken om te verwijzen naar de houding van de weerstrevende broeders en zusters na de Conferentie in Minneapolis (RH, 21 juni 1890), en vergelijkt deze houding met de opstand van Korah, Dathan en Abiram:

“Mannen die belast zijn met zware verantwoordelijkheden, maar die geen levende verbinding hebben met God hebben minachting voor de Heilige Geest. Zij geven zich aan dezelfde geest over als Korah, Dathan en Abiram deden en net als de Joden in de dagen van Christus. ... Wanneer God hun leven spaart en zij koesteren dezelfde geest die hun houding kenmerkte vòòr en na de Minneapolis Conferentie, zullen ze de maat volmaken, zoals degenen die Christus veroordeelden toen hij op aarde was. ... Zij begonnen dit satanische werk in Minneapolis.” – TM 78-80; “1888 opnieuw onderzocht”

Bij verschillende gelegenheden werkte de Heilige Geest; maar degenen die zich verzetten tegen de Geest van God in Minneapolis stonden klaar om steeds opnieuw diezelfde weg te gaan. ... Zij stonden als een rots; de golven van genade stroomden over en om hen heen, maar werden teruggedrongen door hun harde en slechte harten, zich verzettend tegen het werk van de Heilige Geest. “ – Special Testimonies serie A nr. 6 p.20

De “Geest der Profetie” verbond in TM 465-468 de juiste uitleggingen, de niet-militaire of geestelijk toepassing, van de beschrijving van de laatste strijd in Openbaring 16:14 met de rebellie die gezien werd in verband met de verkondiging of de leer van “Gerechtigheid door geloof” in 1888 en dezelfde rebellie die herhaald wordt in de tijd van de luide roep. En de huidige schrijver (die zijn oordeel baseert op

“E.G.White – Uriah Smith en de koning van het noorden”

een aantal gegevens) is stellig van mening dat het verzet tegen de boodschap van “Gerechtigheid door geloof” die verkondigd wordt in de luide roep, zal komen van diegenen die weigeren de waarheid aan te nemen m.b.t. de laatste strijd zoals die geleerd wordt in de “Geest der Profetie” nl. Een strijd waarin elk mens zich volledig moet overgeven aan God en daardoor wordt beschermt door Goddelijk macht of een verbond sluit met satan tegen de hemel en zich aansluit in de strijd tegen de Heerser van het Universum. Zij volgen koppig Uriah Smith's leer m.b.t. Turkije als de koning van het noorden en Armageddon als een strijd tussen naties en ze bieden hardnekkig weerstand tegen het verspreiden van het ware licht en zullen het werk tegenwerken zoals het uitgelegd wordt in de “Geest der Profetie”.

De lezer die ons tot zover heeft gevolgd heeft misschien de wens meer te weten te komen wat de ware essentie van de leer is over “Gerechtigheid door geloof” dat zo'n vijandschap opriep in 1888 en het is voorspeld dat deze vijandschap opnieuw tot uiting komt wanneer ditzelfde onderwerp nadrukkelijk wordt gebracht in de luide roep. Er moet veel meer achter schuilen dan een onbelangrijk meningsverschil.

Broeder A.G.Daniëls zegt, als hij schrijft over deze boodschap van “Gerechtigheid door geloof” die verkondigd werd op de Minneapolis Conferentie in 1888: “De boodschap werd niet door iedereen op de conferentie op gelijke manier ontvangen; in feite was er een serieus meningsverschil hierover onder de leiders. Hoe droevig, hoe diep bedroevend is het dat deze boodschap van “Gerechtigheid in Christus”, op het moment van haar komst, zo'n tegenstand ontmoette van de zijde van ernstige, goed bedoelende mannen in Gods werk!” – Christus onze Gerechtigheid p.56,63

De “Geest der Profetie” zegt:

“Er is niet één op de honderd die voor zichzelf deze Bijbelse waarheid over dit onderwerp begrijpt, dat zo noodzakelijk is voor ons huidige en eeuwige welzijn.” – RH, 3 september 1889

“E.G.White – Uriah Smith en de koning van het noorden”

Hoofdstuk 7

Uriah Smith heeft 16 jaren lang het pioniers geloof onderwezen – het pausdom als de koning van het noorden – daarna heeft hij het verandert in Turkije

In “A word to the Little Flock” staat het geloof van de oude pioniers vermeld, incl. die van zr. White:

“Michael staat op in de tijd dat de laatste macht in Daniël 11 aan zijn einde komt en er niemand is die hem helpt. Deze macht is de laatste die de ware gemeente van God verdrukt: en wanneer de ware gemeente nog steeds verdrukt wordt en verworpen door het christendom, volgt daaruit de conclusie dat de laatste onderdrukkende macht nog niet “tot zijn einde is gekomen” en Michael nog niet is opgestaan. Deze laatste macht die de heiligen verdrukt wordt gezien in Openbaring 13:11-18. Zijn getal is 666.”

Het Zevende Dags Adventisten Kerkgenootschap geloofden unaniem, gedurende de eerste 35 jaren van de eeuw, sinds 1844, dat het pausdom de koning van het noorden was.

Dr.Leroy E.Froom zegt in “The Prophetic Faith of Our Fathers” op blz. 1116 “Gedurende de eerste 16 jaren van zijn redactionele betrekking met de Review, geloofde Uriah Smith dat deze macht in Daniël 11:45 het pausdom was. ... Maar in 1871, in zijn artikelen over “Gedachten over Daniël” veranderde hij zijn mening en zag deze als Turkije.”

In zijn tijdschrift “The Pioneers on Daniel Eleven and Armageddon” zegt br. Raymond F.Cottrell:

“James White schreef, enkele jaren nadat Uriah Smith zijn oorspronkelijke mening had veranderd en Turkije in de plaats van Rome zag, in de Review van 29 november 1877 ... een waarschuwing om voorzichtigheid te betrachten bij het interpreteren van onvervulde profetieën en zag Uriah Smith als iemand die de bakens, die voor de Adventbeweging volledig vastgesteld waren, had verwijderd.” Dit artikel laat geen twijfel bestaan dat het standpunt, dat Rome de macht is van Daniël 11:45 en Openbaring 16:12, als bakens “volledig vastgesteld” waren in de Adventbeweging van die dagen en dat dit vastgehouden werd door de pionieren van deze boodschap, zonder uitzondering, vanaf de dagen van William Miller tot tenminste 1863.

“E.G.White – Uriah Smith en de koning van het noorden”

Hoofdstuk 8

Een moderne prediker stelt de feiten verkeerd voor

De bovengenoemde feiten laten zien hoe onmogelijk de suggestie is dat zr. White haar man vermaande omdat hij de oude leer (niet “nieuw licht”) dat het pausdom de koning van het noorden is, verspreidde of dat zij de door Uriah Smith' nieuwe leer goedkeurde die hij de Adventbeweging binnen bracht, waarin wordt geloofd dat de koning van het noorden, uit Daniël 11, Turkije is. Toch trachtte een ingezegende predikant in ons werk kortgeleden zijn verkeerde ideeën m.b.t. Turkije, als de koning van het noorden, in stand te houden door onjuiste verklaringen m.b.t. James Whites geloof dat het pausdom de koning van het noorden is. Deze predikant gaf een verkeerde indruk m.b.t. de houding van de “Geest der Profetie” t.o.v. deze leer, die de duidelijke indruk achterliet dat broeder James White niet de raad aannam die door de “Geest der Profetie” werd gegeven. Wij geloven dat deze verkeerde voorstelling van de feiten (of het bewust of onbewust gedaan is) gecorrigeerd moet worden t.b.v. diegenen die uit deze uitspraken de conclusie trekken dat de “Geest der Profetie” het niet eens was met de leer dat het pausdom de koning van het noorden is.

De precieze woorden die deze predikant gebruikte zijn als volgt: “Ik heb hier in mijn hand een boek “Counsels to Writers and Editors”, en ik wil u laten zien hoe zr. White lang geleden omging met diegenen die beweerden “nieuw licht” te hebben en onder hen was haar eigen man.” (ons commentaar: Het standpunt dat James White handhaafde was verre van “nieuw licht” en was één van de bakens die volledig bewezen was in de Advent Beweging – zie artikel van James White in de Review van 29 november 1877). De spreker vervolgt: “Nu dit kwam wel heel dichtbij. U weet allemaal dat James White vasthield aan enkele opvattingen die afweken van de confessionele inzichten. (ons commentaar: James White hield vast aan de oude confessionele inzichten). Bijvoorbeeld: James White hield een aantal jaren vast aan de leer dat het pausdom de koning van het noorden was. (James White hield vast aan de oude confessionele inzichten).

In dezelfde tijd leerde Uriah Smith, schrijver van het boek “Daniël en de Openbaring”, dat de koning van het noorden Turkije was. Gedurende al de jaren dat zr. White leefde heeft ze Uriah Smith nooit berispt omdat hij leerde dat de koning van het noorden Turkije is. (Ons commentaar: Uriah Smith leerde veel dingen die afweken van zr. White en zij heeft hem hierover nooit berispt. Zij liet het over aan de God-vrezende lezers van haar geschriften om te ontdekken waar haar geschriften afweken van die van Uriah Smith). Zij bracht nooit een tegengestelde leer in die richting (zoals wij gezien hebben is dat niet waar) maar James White probeerde iets anders in te brengen (een onjuiste uitspraak t.a.v. James White, die i.p.v. iets anders te leren, de oude leer handhaafde, waartegen Uriah Smith in opstand kwam met zijn nieuwe ideeën die hij ontleende aan een andere theologie) en probeerde te benadrukken dat de koning van het noorden het pausdom is en probeerde zo agressief te ageren dat zij hem bij drie gelegenheden vermaande omdat hij dit deed.” Deze uitspraak is niet alleen onjuist maar het stelde broeder James White in een verkeerd daglicht t.o.v. de “Geest der Profetie”; het suggereert dat broeder White, onze waardige pionier, de raadgevingen die gegeven werden in de “Geest der

“E.G.White – Uriah Smith en de koning van het noorden”

Profetie” weigerde aan te nemen, wat absoluut onjuist is en de oprechtheid als leider van het werk van Christus aantast. Deze verkeerde voorstelling van het karakter en het werk van broeder White, in een toespraak waar de leer benadrukt wordt dat “de evangeliebediening leiding heeft in de gemeente” is niet alleen tegenstrijdig maar ook verwerpelijk. Om dergelijke propaganda te gebruiken bij het aanvallen van de leer van de oude pioniers, dat het pausdom de koning van het noorden is, om geloof te laten hechten aan de in diskrediet geraakte leer dat Turkije de koning van het noorden is, laat zien hoe oppervlakkig dit onbijbels geloof is. En aangezien de meerderheid van onze Bijbelgeleerden en leraren vandaag de dag geloven dat het pausdom de koning van het noorden is, zoals ook James White en anderen van onze pioniers leerden, zijn de uitspraken in de bovengenoemde toespraak, een droevig commentaar vol verbazingwekkende onnauwkeurigheden, tegenstrijdigheden en absurditeiten, die gebruikt zijn om de nu grotendeels verworpen leer, dat Turkije de koning van het noorden is, te versterken.

Nogmaals verwijzend naar deze bovengenoemde toespraak van de verkeerd geïnformeerde predikant, citeren wij: “Wanneer u bladzijde 77 (Counsels to Writers and Editors) opslaat, ziet u dat zij over haar eigen man de volgende uitspraak doet:

“Mijn man heeft soms ideeën over een aantal punten die afwijken van de inzichten van zijn broeders. Mij werd getoond, dat hoe waar zijn opvattingen ook waren (zij zegt niet dat ze waar waren), God heeft hem niet geroepen om deze naar voren te brengen voor zijn broeders en zusters en daarmee verschil van ideeën te veroorzaken.”

U zult veel mensen ontmoeten die enkele dingen van de onvervulde profetieën oppikken en dit maken tot het middelpunt waarom heen zij al hun argumenten bouwen en zij proberen daarmee de hele gemeente in verwarring te brengen door steeds opnieuw dat onbelangrijke punt, in de onvervulde profetieën naar voren te brengen. Dat was wat James White deed en hij trok fel van leer tegen Uriah Smith t.o.v. de vraag van de koning van het noorden en zr.White zei rustig tegen haar man dat hij beter kon zwijgen. ... Ze drong er bij 3 gelegenheden bij haar man op aan dat hij niet die kleine dingen moest aanroeren die zouden kunnen leiden tot onenigheid.”

Wij geloven dat deze misleide predikant niet in staat is de uitspraken, ter verificatie van zijn bewering dat zr. E.G.White bij “3 gelegenheden” haar man vermaande m.b.t. dit thema, aan te tonen. Het geloof van br.White in de “Geest der Profetie” was van dien aard dat deze voorvechter van de waarheid het niet nodig had om vaker vermaand te worden van iemand waarvan hij geloofde dat zij Goddelijke geïnspireerd was. Een dergelijk verklaring heeft ook zijn weerslag op de integriteit van een groot aantal van onze Bijbelgeleerden en leiders die vandaag de dag geloven dat James White volkomen gelijk had in zijn overtuiging dat de koning van het noorden het pausdom is. Om dit aspect te benadrukken in een toespraak, ogenschijnlijk om daarmee de noodzaak eenheid in de gemeente te benadrukken en de waardigheid en gezag van het evangeliewerk, onthult een onevenwichtige ijver die erop uit is het persoonlijke standpunt van de predikant na te streven m.b.t. dat Turkije de koning van het noorden is. Maar om dit standpunt hardnekkig vol te houden door verkeerde voorstellingen te geven van James White, een God vrezende pionier, voert de zaak te ver door.

“E.G.White – Uriah Smith en de koning van het noorden”

Hoofdstuk 9

Waarom zr. White haar man in die tijd raad gaf

Ieder onder ons die zeer geïnteresseerd zijn in de verkondiging van de waarheid moeten de omstandigheden kennen waarin zr. White haar man raad gaf, die staan geschreven op bladzijde 77 van “Counsels to Writers and Editors”. De nieuwe overtuiging van Uriah Smith, dat Turkije de koning van het noorden is, is in twijfel getrokken door “het Congres van Berlijn”. De gebeurtenissen hadden niet plaatsgevonden zoals Uriah Smith voorspelt had. In de woorden van Raymond F. Contrell: “De veronderstelde vervulling van Daniël 11:45 – de verdrijving van Turkije uit Europa en de vestiging van zijn hoofdstad in Jeruzalem binnen misschien “een paar maanden” (Uriah Smith “Thoughts on Daniel, 1873 uitgave, p.343-344) – heeft niet plaatsgevonden zoals voorspeld”, en er gebeurde niets dat gezien kon worden als een bevestiging van de Adventboodschap. In plaats daarvan bewezen de daadwerkelijk gebeurtenissen, dat de bakens, zoals vastgesteld in de Adventboodschap, werden bevestigd, en dit gaf aandacht aan de redelijkheid van de bezorgde vraag van br. White.

Opmerkelijk genoeg werd de nieuwe positie met hetzelfde vertrouwen gehandhaafd als voorheen. Ondanks het feit dat voornaamste veronderstelling niet plaatsvond – de verwachte gebeurtenis vond niet plaats en kon niet plaatsvinden zoals toen werd verwacht – werd aan de conclusie waarop deze was gebaseerd, toch vastgehouden. Bewijs hiervoor verscheen in een artikel van James White, getiteld “Waar zijn wij?” in de Review een paar maanden later, waarin hij, als het ware, vraagt aan de voorstanders van de nieuwe zienswijze, wat zij denken te doen aan de situatie. Hier herhaald hij het overeenkomende karakter van de vier grote profetieën van Daniël, hij verklaart:

“Wanneer in deze vier profetische ketens hetzelfde gebied en dezelfde tijdsduur worden bedoeld, dan moet de laatste macht van hoofdstuk 11 *“en hij zal tot zijn einde komen en zal geen helper hebben”*, Rome zijn.” (James White, The Advent Review and Sabbath Herald, 3 oktober 1878 p.116-117)

Opnieuw doet hij een beroep op de samenhang van de Bijbel en het artikel sluit af met de aankondiging dat dit zal worden voortgezet – hij heeft meer te zeggen over de kwestie en stelt voor de nieuwe zienswijze een rake klap toe te brengen, aangezien de gebeurtenissen zijn stelling onderbouwd en zijn tegenstanders laat vastlopen. De volgende avond herhaalde hij dezelfde redenering aan het einde van een toespraak van Uriah Smith, waarin werd verwezen naar de Oostelijke kwestie, voor de afgevaardigden verzameling van de 17e zitting van de Generale Conferentie.

Dat James White op deze wijze publiekelijk met Uriah Smith van mening verschilde aan het einde van een predicatie, waarin de nadruk werd gelegd op de nabije wederkomst van Christus, geeft aan dat er een dreigende crisis op komst was die kon uitlopen op een scheuring in de gemeente. Bittere gevoelens hadden blijkbaar de plaats ingenomen van broederlijke liefde en er was dringend behoefte aan iets om de gevaarlijke situatie van een verdere verslechtering te redden. Het lijkt erop dat zr.

“E.G.White – Uriah Smith en de koning van het noorden”

White, na die avondbijeenkomst, haar man adviseerde; dat het van hem een vergissing was om een geschilpunt met ouderling Smith openbaar te maken. Ongeacht de respectievelijke intrinsieke waarde van de standpunten, was zijn handelwijze duidelijk verkeerd en het was verstandig om de zaak te laten rusten, althans voor dit moment. Over deze ervaring schreef zr. White later:

“Mijn man heeft soms ideeën over een aantal punten die afwijken van de inzichten van zijn broeders. Mij werd getoond, dat hoe waar zijn opvattingen ook waren, God heeft hem niet geroepen om deze naar voren te brengen voor zijn broeders en zusters en daarmee verschil van ideeën te veroorzaken.” (E. G. White, *Counsels to Writers and Editors*, pp. 76-77, dat volgens de beheerders van de Ellen G. White nalatenschap, betrekking had op dit voorval). Als gevolg van deze tijdige raad werd het commentaar van de voorgaande avond nooit herhaald; zover het de Review betrof kon de zieke man van het oosten blijven sluimeren – bijna een kwart eeuw. Het is echter duidelijk dat ouderling White begreep dat deze beperking van toepassing was op de positie die hij op dat moment had ingenomen of dat het van blijvende kracht was, want twee jaren later uitte hij hetzelfde standpunt in een artikel in de Signs of the Times. Nogmaals sprak hij over:

“... vier duidelijke lijnen in de profetie. Deze worden gegeven in hoofdstuk 2, 7,8 en 11. Het elfde hoofdstuk van Daniël eindigt met de afsluiting van het vierde rijk ... het Romeinse rijk die aan zijn einde komt bij de wederkomst van Christus.” (James White, “Time of the End” een artikel in de Signs of the Times, 22 juli 1880 p. 330).

Dit is de laatste verklaring die verscheen in de officiële literatuur van de gemeente ter verdediging van de “bakens” uit de pioniersdagen m.b.t. de koning van het noorden of Armageddon. Welke raad ouderling White ook heeft ontvangen, het had alleen betrekking op de bijzonder delicate situatie zoals die bestond op de Generale Conferentie op dat moment en bedoeld was, dat de mensen die daar bij elkaar waren, niet tot een openlijke breuk zouden komen. ...

Klaarblijkelijk was de raad van toepassing op de geest waarin ouderling White had gesproken, en niet op de standpunten die hij had geuit; want als zr. White iets had gezegd over de uitlatingen van het besproken onderwerp, zou ouderling White het zeker hebben aangenomen. Uit de formulering van het aangehaalde citaat kunnen wij concluderen dat zr. White het standpunt goedkeurde van ouderling White, maar het onverstandig achtte om druk te plaatsen op de zaak.” (Raymond F.Cottrell, in zijn “Pioneer Views on Daniël 11 and Armageddon).

Tegenwoordig respecteren onze Godvrezende geleerden het gedachtengoed van br. White, want na jaren van onderzoek en alle bewijzen overwogen te hebben, neemt de meerderheid de waarheid aan die door hem werd gehandhaafd, dat het pausdom inderdaad de koning van het noorden is.

“E.G.White – Uriah Smith en de koning van het noorden”

Hoofdstuk 9

Terug naar de leer van de pioniers

Wij sluiten af door opnieuw een citaat aan te halen uit het overzicht van Raymond F.Cottrell in zijn “Samenvatting” p. 21-23; hij zegt:
“Het standpunt dat Rome de macht is van het laatste vers van Daniël 11 en de strijd van Armageddon de laatste strijd is van de “Grote Strijd tussen Christus en satan” werd unaniem door de pioniers van de Adventboodschap tot het jaar 1863 aangenomen en kan daarom terecht worden aangeduid als het “standpunt van de pioniers”. Meer dan 35 jaren na 1844 werd er in de Review over gesproken als één van de “bakens” van de Adventboodschap. ... Het standpunt dat in Daniël 11 Turkije wordt benadrukt en in Armageddon heeft geen geldige claim, noch in de oorspronkelijke Zevende Dags Adventisten leer, noch in het standpunt van de pioniers. Maar wordt direct ontleend aan een niet-adventistische bron. ... Toen ze zagen dat noch Turkije, noch een Oost-West strijd door de inspiratie kon worden bevestigd, verlieten ze (onze Bijbel leraren) de traditionele opvatting en weldra ontdekten zij dat hun “nieuwe visie” in werkelijkheid het standpunt van de eerste pioniers was. Tegenwoordig zijn de Bijbel leraren in iedere school van Noord-Amerika, individueel en door persoonlijke Bijbel studie, overtuigt dat het standpunt van de pioniers in feite de juiste is en hebben dit zonder voorbehoud aangenomen. De voorzitter van de commissie tot herziening van het boek Daniël en Openbaring stemde hier persoonlijk mee in, zoals veel van onze bekwaamste evangelisten en andere ervaren en toegewijde mensen in alle takken van het werk van de Generale Conferentie tot in alle gelederen van de werkers.”

James White staat vandaag de dag gerechtvaardigd en geëerd door onze geleerde Bijbel leraren in zijn standpunt dat het pausdom de koning van het noorden is en wordt geloofd door een groot aantal geleerde mensen in alle afdelingen van onze Beweging!